

Et *Mindretal* (Krag, J. C. A. Larsen, Søren P. Larsen, Svend Nielsen og Olav Olsen) ønsker at udtale følgende:

Fra det Partis Side, som Mindretallet repræsenterer, er det allerede i Efteraaret fremhævet, at en meget stor Arbejdsløshed i den kommende Vinter var at forudse. Man mindede om de Foranstaltninger, som i Efteraaret 1927 fra den daværende Regerings Side i Samarbejde med Landets Kommuner iværksattes for at skaffe Beskæftigelse, hvortil der af Fonden ydedes en ikke uvæsentlig Støtte. Og man tilføjede, at en Passivitet overfor Situationen, som Regeringens Holdning sandsynliggjorde, maatte misbilliges, og at til rene Understøttelsesforslag, naar Arbejdsløsheden i Begyndelsen af 1931 havde naaet en katastrofal Højde, maatte vi bestemt forbeholde os vor Stilling.

Hertil kommer, at ved nærværende Forslag svækkes paa afgørende Maade Udsigten til Gennemførelse af en fremtidig Krisehjælp paa Forsikringsgrund. Ved Forslaget om Tillæg til Krisekasseunderstøttelsen efter den gældende Lovgivning foregriber man den frie Afgørelse i denne Sag i Tilknytning til Bestemmelser derom i Forslaget til en reformeret Sociallovgivning.

Ved de foreslaaede Bestemmelser om Adgangen til Understøttelse lig den vedtægtsmæssige udslettes Betydningen af de i den gældende Arbejdsløshedslovs § 17 indeholdte Bestemmelser, som indskrænker Adgang til Understøttelse paa Forsikrings Grund i en Række nærmere angivne Tilfælde.

I Tiden fra 1917 til 1920 fik man rig Erfaring for, hvor skadelig Virkning der fulgte af den da aabnede Adgang til Understøttelse umiddelbart efter Indmeldelse i en Arbejdsløshedskasse. Ikke des mindre foreslaar man nu en saadan Adgang genaabnet og nu paa det offentlige Bekostning. Opgives Kravet om 12 Maaneders Medlemskab af Kassen, inden Ret til Understøttelse indtræder, vil Følgen blive af lignende skadelig Art som i de forannævnte Aar.

Ved rene Understøttelsesforanstaltning-

ger overfor Arbejdsløshed kan man ikke udelukke Personer, som ikke har været eller er Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, derfor er § 2 medtaget. Men det behøver ikke nærmere Begrundelse, naar Mindretallet hævder, at Bestemmelserne i § 2 vil medføre Udgifter, som meget vil overstige de beregnede. Og hvad Kommunernes Selvbestemmelsesret overfor den foreslaaede Understøttelsesform angaar, tør vi ikke tillægge denne Værdi.

Ogsaa i saa Henseende kan der henvises til Erfaringerne fra Efterkrigsaarene.

Forslagets Bestemmelser om Arbejdsløshedsfondens Pligt til at udrede Kontingent til Arbejdsløshedskassen efter en Kommunalbestyrelses Beslutning finder vi uheldig. Ved Ændring i Kassernes Vedtægter maa Mulighed for fortsat Medlemskab i arbejdsløse Perioder tilvejebringes og ikke ved, at Fonden gøres kontingentpligtig.

Mindretallet maa af disse Grunde afstaa fra at medvirke til Forslagets Ophøjelse til Lov.

Et *andet Mindretal* (Christmas Møller og A. C. D. Petersen) kan ikke medvirke til Fremme af Lovforslaget.

Mindretallets Parti har overfor Regeringen allerede ved Finanslovsbehandlingen i Oktober Maaned i Fjor fremhævet, at de økonomiske Forhold i Danmark udviklede sig overordentlig katastrofalt, og at det var nødvendigt, at Regeringen førte en Politik, saaledes at den søgte at skabe Foranstaltninger til Fremme af Beskæftigelsen i Landet, ligesom det maatte være Opgaven at søge i størst mulig Udstrækning at værne den hjemlige Produktion.

Mindretallet har endvidere fremhævet, at det Misforhold, der var og er mellem Indtægtsniveauet og Udgiftsniveauet her i Landet, betaltes med en stigende Arbejdsløshed.

Overfor den økonomiske Krise har Regeringen intet eller saa godt som intet foretaget, og Mindretallets Parti har fremhævet, at dets Medvirken ikke kunde forven-